

protože účel, jehož zákonodárce chtěl dosíci, je stále týž, jak byl shora vyložen.

Bylo tedy svrchu uvedenou otázku zodpovědět, jak se stalo.

Plenární rozhodnutí ze dne 9. února 1928, Pres 641/26.

Kdo jest chovatelem zvířete podle § 1320 obč. z.

Pokud se dovolání snaží dovoditi, že chovatelem psa není žalovaný, nýbrž jeho manželka, stačí odkázati je na bezvadná zjištění nižších soudů, že žalovaný jako přednosta domácnosti psa u sebe měl a trpěl, aby pes byl z jeho prostředků opatřen, živen a chován, že se také staral o jeho opatrování, zejména vodil ho na procházku a že spolu se svou manželkou určoval všeobecný pořádek v příčině psa. Nezáleží pak na tom, zdali se žalovaný staral o psa neustále nebo jen občas, více nebo méně jest proto bezvýznamná výtká protispisovosti, opřená o to, že prý nebyly vzaty v úvahu svědecké výpovědi A. G., V. G. a A. D., že se žalovaný stará o psa jen málo, protože přichází domů jen v poledne a večer a že při dozoru na psa a jeho opatrování nezaujímá mezi příslušníky domácnosti nějakého význačného postavení.

K vývodům dovolání po stránce právní sluší uvést, že chovatelem zvířete podle § 1320 obč. z. — totiž osobou za zvíře po zákonu odpovědnou — jest rozuměti toho, kdo po nějaký čas zvíře u sebe vykonává k němu práva, jež plynou z jeho skutečného chování a rozhoduje při tom i o způsobu, jak má býti zvíře opatřeno z důvodu veřejné bezpečnosti. Vlastníkem zvířete chovatel býti nemusí, neboť zákon § 1320 obč. z. klade váhu na skutečné chování zvířete a nikoli na vlastnické právo k němu.

Rozhodnutí nejv. soudu ze dne 20. dubna 1928 Rv I 1553/27. J. K.

Z důvodu podnikového úrazu nemůže poškozený na podnikateli (s výjimkou případu § 46 odst. 1 úraz. zák.) požadovati náhradu škody, i když jde o úraz, který byl vyléčen v době kratší než 28 dní.

Žalobce byl kousnut psem žalované společnosti, u níž byl jako kočí zaměstnán, a to při té příležitosti, když v podniku společnosti, úrazovému pojištění podrobeném, k příkazu jednoho

ze společníků chtěl onoho psa přivázati. Poněvadž úrazová pojišťovna po konaném šetření odmítla nárok žalobcův vznesený podle zákona o úrazovém pojištění, zjistivši, že léčení bylo skončeno v době čtyř neděl po úrazu a že nezbylo následků, které by žalobcovu schopnost výdělečnou podstatně omezovaly (§ 5 a 6 zák. úr.), domáhal se žalobce náhrady škody, zejména bolestného a ušlého výdělku, na žalované společnosti, tvrdě, že jeho úraz zavinila tím, že psa přes vyhlášenou kontumaci nedostatečně opatřila (§ 1320 obč. zák.).

Žaloba byla oběma nižšími instancemi zamítnuta s odůvodněním, že jde o podnikový úraz podle § 5 úr. zák. a že by tudíž žalovaná strana žalobci ručila jen v případě úmyslného poškození (§ 46 úr. zák.), jež není ani tvrzeno; ručení podle § 1320 zák. tu místa nemá.

Nejvyšší soud dovolání, opřenému o názor, že tam, kde úrazový zákon neposkytuje dělníku žádné ochrany pojištné, totiž při úrazech, jichž následky netrvaly přes 28 dní, neodnímá mu také jeho nárok na náhradu škody podle zákona občanského, že v těchto případech zákon do poměru mezi dělníkem a zaměstnavatelem nezasahuje, neboť by dělník při menších úrazech vůbec pozbyl vší ochrany proti nedbalému podnikateli a že nárok ten není vyloučen nemocenským pojištěním, které se týká jiných nároků a je institucí mladšího původu než úrazové pojištění, *n e v y h o v ě l* a to z těchto důvodů:

Oba nižší soudy došly na podkladu zjištěných skutkových okolností k závěru, že v tomto případě jde u žalobce o úraz, který jest podle § 5 zákona o úrazovém pojištění dělnickém zároveň postaven úrazům podnikovým. Dovolatel proti tomuto závěru nebrojí, soud dovolací nemá rovněž pochybností o jeho správnosti, a dlužno tedy z něho vycházeti při přezkumu věci po stránce právní. Dovolání zdůrazňuje, že jde jediné o otázku, zdali ustanovení zákona o úrazovém pojištění dělnickém se vztahují i na případy podnikových úrazů, jejichž následky netrvaly 28 dnů, a kde tudíž nenastala podle § 6 odst. 1 úrazového zákona povinnost úrazové pojišťovny k náhradě. V pravdě jde však při rozhodnutí sporu o to, zda-li žalovaná firma jest povinna žalobci nahraditi škodu jemu vzešlou z podnikového úrazu, při kterém bylo léčení skončeno již v 21 dnech po úrazu bez následků, jež by podstatně omezovaly žalobcovu schopnost k výdělku.

Jak bylo již v rozhodnutí č. 6572 sb. n. s. podrobně vylouženo, není mezi podnikatelem a dělníkem poměru úrazového, nýbrž mezi nimi jest jen poměr pracovní. Úrazový poměr mezi

podnikatelem a dělníkem jest vyřazen zřízením úrazové pojišťovny dělnické a zavedením povinného úrazového pojištění. Z toho plyne důsledek, že dělník může činit nárok z podnikového úrazu zpravidla pouze proti úrazovně, proti podnikateli však jedině za podmínek v § 46 odst. 1. úrazového zákona uvedených, jestliže totiž podnikatel přivodil úraz dělníkův úmyslně. Ježto není sporno, že o takový výjimečný případ tu nejde, nejde, nemůže žalobce z důvodu úrazu podnikového na žalované firmě požadovati náhradu škody. Na tom nic nemění, že úraz žalobcův byl vyléčen v době kratší než 28 dnů, tedy dříve, než vzešel žalobci podle § 6 odst. 1. úrazového zákona nárok na úrazový důchod, neboť pro dobu kratší než čtyři týdny bylo o dělníka, utrpěvšího podnikový úraz, postaráno zákonnou institucí nemocenského pojištění — jak plyne z ustanovení § 65 zákona ze dne 30. března 1888 č. 33 ř. z., pokud se týče nyní ustanovení § 247 zákona ze dne 9. října 1924 č. 221 Sb. z. a n. — a také při nemocenském pojištění má pojištěnec nárok pouze proti nemocenské pojišťovně a nikoliv též proti zaměstnavateli. (Rozh. č. 7142 sb. n. s.) Byloť by přímo protismyslné, aby dělník, utrpěvší úraz těžší, vyžadující léčení delšího než 28 dnů, byl na tom hůře, nežli dělník, jemuž se přihodil jen lehčí úraz, vyléčený v kratší době. A k takovému důsledku by se došlo, kdyby se přisvědčilo k dovoatelovu názoru, že při podnikových úrazech lehčího rázu, jichž následky netrvají přes čtyři týdny, přísluší dělníku proti podnikateli náhradní nárok podle předpisů občanského zákona.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 29. dubna 1928 Rv I 1699/27. JUDr. Prav. Bělský.

L I T E R Á R N Í Z P R Á V Y.

Naše právo a stát. Sborník k šedesátému výročí založení spolku československých právníků »Všehrd«. V Praze 1928. Str. 262.

Jako před deseti lety u příležitosti padesátiletého jubilea trvání spolku, tak i letos oslavil spolek československých právníků »Všehrd« šedesáté výročí založení sborníkem, jenž tentokrát má podle intencí redaktorů obraziti vztahy našeho práva ke státu. Redakce sama naznačuje pochybnost, podařilo-li se dosáhnouti vysokého cíle. Je nepochybné, že sborník získal celou řadu důkladných a cenných studií, které kromě toho celkem dobře odpovídají stanovenému programu a jichž by bylo škoda,